

[Per Hækkerup.]

sjældent set, og den er løst samtidig med, at produktion og beskæftigelse er gået frem, som jeg har nævnt. Socialdemokratiet påstår ikke, at dette alene skyldes regeringen. Vi ved, at ydre forhold, især et gunstigt bytteforhold i udenrigshandelen, har bidraget afgørende til fremgangen. Men vi ved, at fremgangen også skyldes regeringens politik og den tillid i erhvervslivet, som flertalsregeringens stabile politik har fremkaldt, og som er så afgørende for investeringer og produktionsfremstød.

På den anden side står en opposition, som ikke har lod eller del i denne politik. Oppositionen har medvirket til megen fornuftig lovgivning på forskellige områder, men den økonomiske politik har den ikke medansvar for. Det er regeringens eneansvar. Det skal ikke bebrejdes oppositionen. Den nuværende regering gik ind til den vanskelige opgave i 1957, og det er oppositionens ret at kritisere regeringens måde at gribe tingene an på. Derimod skal det bebrejdes oppositionen, at den nu vil sætte den opnåede stabilitet over styr. Da oppositionen endelig fandt sine egne ben og formulerede en alternativ politik, fremsatte den sit overdrevne forslag om skattenedsættelser. Oppositionen har ofte talt om, at regeringen kommer sent med sine forslag, men jeg synes ikke, det er særlig hensynsfuldt, når oppositionen i dag fremsætter forslag af så vidtrækkende karakter, forslag, som vi først efter denne debat kan få lejlighed til at gøre os bekendt med i enkeltheder — jeg formoder, det er forståeligt, at det ikke er muligt at diskutere enkeltheder i disse forslag under denne debat. Men hovedindholdet i oppositionens forslag har været kendt. Ingen erhvervsyndig er i tvivl om, at udpumper vi de yderligere godt 600 mill. kr. i købekraft, som der i virkeligheden bliver tale om efter oppositionens forslag, i den nuværende situation, hvor vi har praktisk taget fuld beskæftigelse og topproduktion, vil det ikke være muligt at øge produktionen i takt med den forøgede pengemængde. De flere penge vil derfor dels vende sig mod udenlandske varer med det resultat, at valutareserven formindskes, dels søge en næsten uforandret vare-mængde og derved drive priserne i vejret. En nedgang i valutabeholdningen og stigende priser vil imidlertid hurtigt fremkalde

en kreditstramning, der rammer investeringerne og byggeriet og efterhånden breder sig over hele erhvervslivet med produktionsnedgang og fornyet arbejdsløshed.

Også socialdemokratiet ønsker at nedsætte skatterne, men det må ske under hensyntagen til den samlede økonomiske politik. Vi ønsker ikke at betale skattenedsættelser med produktionsnedgang og ny arbejdsløshed, som i første omgang rammer virksomhederne og arbejderne, men derfra breder sig til næsten alle samfundsgrupper. Håndværkerne og de handlende ser deres kundekreds svinde ind, og funktionærerne rammes i anden omgang på deres beskæftigelse og fremtidsmuligheder o. s. v. Vi vil ikke være med til at starte en spiralbevægelse i den onde retning. Vi ønsker tværtimod at bevare fremgangslinjen, som efterhånden vil muliggøre yderligere skattenedsættelser. Hellere fortsat fremgang, som giver mulighed for lavere skatter, end lavere skatter, som fører til produktionsnedgang, arbejdsløshed og faldende indkomster.

På den ene side står en opfattelse, som ønsker at fordele velstandsstigningen over hele befolkningen. Socialdemokratiet har den opfattelse, at i takt med det stigende indkomstniveau skal den sociale lovgivning udbygges. Vi ønsker, at det eksisterende sociale sikkerhedsnet under hele befolkningen, som forhindrer den enkelte i på grund af sygdom, ulykke, invaliditet, arbejdsløshed eller lignende at synke ned på det absolutte eksistensminimum, skal gøres tættere, så at det bliver mere effektivt og trygheden for den enkelte større. Vi ønsker, at de medborgere, der er henvist til at leve af den sociale forsorg og forsikring, får del i velstandsstigningen. Derfor må de sociale ydelser sættes i vejret i takt med den almindelige stigning af indkomsterne for dem, der er aktive i erhvervslivet.

Modsat står oppositionen, som i sit fællesprogram højtideligt erklærer, at den vil vende sig imod ethvert forsøg på at anvende velstandsstigningen til finansiering af nye offentlige udgifter, og som ganske specielt ønsker den sociale lovgivning koncentreret om en indsats til fordel for hjælpeløse og nødstedte, som altså vil foretage en afvikling af dele af den sociale lovgivning, således som det er kommet til udtryk i oppositio-